

Soukromí? Bez potíží...

Jednoho sychravého rána jsem se vydala jako normálně do školy. Nebyla nějak velká zima, ale teplo rozhodně taky nebylo. Došla jsem na autobusovou zastávku a počkala na autobus. Nečekala jsem dlouho, protože jsem šla docela pozdě. Rozhlédla jsem se kolem sebe a uviděla nějakého neznámého muže, jak mě sleduje. Ale v čem mi to vlastně má vadit, vždyť to může být úplně normální osoba. Škola není moc daleko, takže mi nevádí v autobuse stát. Ten člověk samozřejmě nastoupil také. Postavila jsem se ke dveřím a začala pomalu vystupovat. Ne zrovna rychlým tempem jsem došla ke škole a dostala se i dovnitř. Šatny byly kupodivu prázdné, a tak jsem se rozběhla ke své skřínce a odemkla ji. Přezula jsem se a vysvlékla si bundu.

Na svém těle jsem ucítila nepříjemný pocit, že mě někdo sleduje. Ohlédla jsem se okolo a za sklem okna zahlédla mizící mužskou postavu, mířící někam do dáli. Zezadu se podobal člověku, který stál na zastávce. Neřešila jsem to a vydala se do třídy, protože do vyučování nezbývalo moc času. Vešla jsem do třídy, obešla lavice a zasedla do jedné z posledních, kde bylo volno. Nachystala jsem se na hodinu a dál to nějak neřešila. Do třídy vešel učitel a začala hodina přírodopisu.

Jako třetí hodinu jsme měli tělocvik. Není jedním z mých oblíbených předmětů, ale ani jeden z těch nenáviděných. Byli jsme zrovna venku a chystali se na běh. 200 metrů na čas - důvod k oslavě, vážně. Zrovna jsem byla na řadě já a Vanda, když jsem pocítila stejný pocit jako ráno v šatně. Porozhlédla jsem se kolem, jestli něco nezahlednu, ale marně. Nikde nikdo, a tak jsme se připravily ke startu a po učitelově písknutí vyběhly jako dvě splašené kobyly.

Pocit, že mě někdo sleduje při běhu neustával a musela jsem se pořád ohlížet. Jsem tak trochu panikář a vždy si vše vysvětluji špatně. Za plotem našeho hřiště jsem zahlédla muže, který nás se zájmem sledoval. Připadala jsem si jako pod drobnohledem, pořád se na mě koukal.

Po hodině jsem musela neustále přemýšlet nad tím mužem. Zdál se mi opravdu zvláštní.

Odpoledne po škole jsem šla, jako obvykle sama, na autobus. Pořád jsem se rozhlížela a viděla toho pána, jak se na mě kouká. Zdálo se mi, že mě sleduje. Není to moc příjemný pocit, to mi věřte. Došla jsem takhle až na autobusové nádraží a počkala na vůz.

Až doma jsem se odhodlala to nějakým způsobem řešit. Zašla jsem za mamkou a všechno jsem jí řekla. Ne, že bych byla maličký žalovníček, ale tohle mi přišlo nějaké podezřelé a zvláštní. Máma odpověděla jen, že se mi to určitě zdálo a že si nemám vymýšlet nesmysly.

Tohle sledování se opakovalo den co den a já to nepřestávala vnímat. Částečně se mě už zmocňoval strach, ale částečně jsem měla pocit, že to ještě vydržím a že toho ten muž nechá. Jenže on mi byl nablízku neustále. Kromě hodin ve škole, kam se nemohl dostat a kde jsem se cítila alespoň trochu bezpečně.

Musela jsem s tím znovu za mámou, protože jsem to už nevydržela. Ta mi na to zase řekla, že si vymyslím a že se o tom nehodlá bavit. Dostala jsem tedy nápad, že zajdu na policii. Tam se mě ochotně ujala nějaká sympatická paní a odvedla si mě do kanceláře. Povyprávěla jsem jí celý svůj příběh a ona se zamyslela. Napadlo ji, že někdy půjde do školy se mnou a podívá se, jestli toho člověka uvidí. Dalších pár dnů se mnou vážně do školy chodila a ze školy taky. Tvrdila, že někoho podezřelého viděla. Mámě se to ale stále nezamlouvalo, a tak to vůbec neřešila.

Přišlo se na to, že ten muž mě doopravdy sledoval a že mé fotografie zveřejňoval na internetových stránkách. Dostal se do vězení a já jsem byla zase v klidu a neměla z cest do školy strach. I máma nakonec uznala, že to žádný vymyšlený nesmysl nebyl a omluvila se mi s tím, že mi nechtěla křivdit, ale že se jí to prostě nějak nezdálo.

Z toho plyne:

Tento příběh je sice smyšlený, ale psala jsem ho, jako by to byla něčí opravdová životní situace, snažila jsem se být přesná a výstižná. Tímto jsem chtěla poukázat na dnešní svět a praktiky, které v něm vládou. Nikomu bych tuhle situaci nepřála a také vím, že ze strachu mohou být mnohdy problémy viděny jako daleko větší. Ale přesto si myslím, že nejlepší je řešit problémy hned, než stačí narůst. A pokud se původní obavy nepotvrdí, je to jen dobře. Všichni jsme lidé a občas se spleteme.

Magdalena Havlová, [REDACTED] 11 let, Gymnázium Jana Blahoslava Ivančice, Lány 2, 664 91 Ivančice